

Kristen Roupenian este o scriitoare americană, fiica unui medic și a unei asistente medicale. A absolvit Barnard College în 2003 și are un doctorat în limba engleză de la Harvard, precum și un masterat în arte obținut în cadrul programului Helen Zell Writers de la University of Michigan. Roupenian a explodat practic pe scena literară odată cu publicarea în 2017, în revista *The New Yorker*, a povestirii „Iubitorul de pisici”. Primul său volum de povestiri se intitulează *Știi bine că vrei* (*You Know You Want This*) și a apărut în 2019.

Kristen Roupenian

Știi bine că vrei

„Iubitorul de pisici” și alte povestiri

Traducere din limba engleză și note
MARIANA PIROTEALĂ și IRINA-MARINA BORTOI

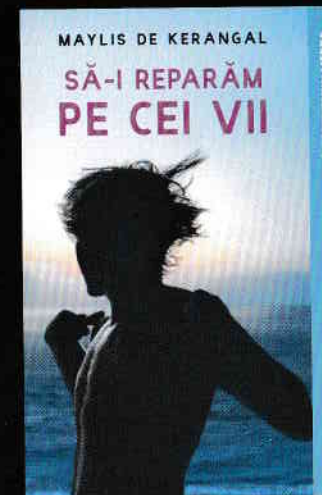
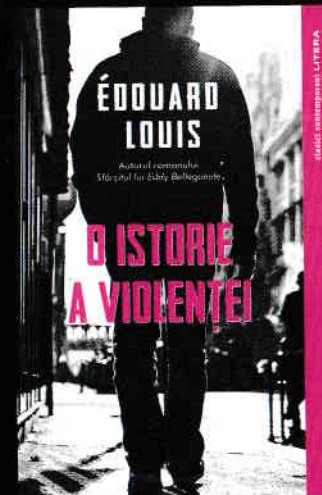
LITERA®
București
2019

CUPRINS*

Băiatul cel rău	11
Look at Your Game, Girl	25
Sardelele	42
Vizitatorul nocturn	63
Oglinda, găleata și osul vechi	83
Iubitorul de pisici	99
Tipul de treabă	126
Băiatul din piscină	190
Cicatrice	216
Parazitul	231
Fata căreia i se urâse cu viața	255
Mușcăcioasa	273
Mulțumiri	287

* Povestirile *Băiatul cel rău*, *Look at Your Game, Girl*, *Sardelele*, *Vizitatorul nocturn*, *Oglinda, găleata și osul vechi* și *Iubitorul de pisici* sunt traduse de Mariana Piroteală. Povestirile *Tipul de treabă*, *Băiatul din piscină*, *Cicatrice*, *Parazitul*, *Fata căreia i se urâse cu viața* și *Mușcăcioasa* sunt traduse de Irina-Marina Borțoi.

**Dacă ți-a plăcut această carte,
îți mai recomandăm din aceeași colecție:**

BĂIATUL CEL RĂU

Noaptea trecută a venit pe la noi prietenul nostru. Se despărțise, în sfârșit, de iubita aia groaznică. Era la a treia despărțire de iubita cu pricina, dar el insista că de data asta era pe bune. S-a plimbat prin bucătărie, trecând pe îndelete în revistă cele zece mii de umilințe și chinuri josnice din cele șase luni de relație, în timp ce noi gânguream, ne agităm și ne schimonoseam compătimitor spre el. Când s-a dus la baie ca să-și vină fire, ne-am prăbușit unul peste celălalt, am dat ochii peste cap, ne-am prefăcut că ne strângem de gât și că ne zburăm creierii. Unul dintre noi a zis că, atunci când îl ascultam pe prietenul nostru plângându-se de despărțirea lui, era ca și când am fi ascultat un alcoolic văicărindu-se că e mahmur: da, o fi suferind, nu zic nu, dar Doamne sfinte!, era greu să te încerce mila față de un om așa de incapabil să înțeleagă cauza propriilor lui probleme. *Cât timp mai avea de gând prietenul nostru să iasă cu tipe groaznice și apoi să se arate uimit când ele îl tratau groaznic?* ne-am întrebat unul pe altul. Apoi a ieșit din baie, i-am pregătit al patrulea pahar de băutură din seara aceea și i-am spus că era

prea beat să meargă acasă cu mașina, dar că poate să doarmă fără probleme pe canapeaua noastră.

În noaptea aia am stat întinși în pat și am vorbit despre prietenul nostru. Ne-am plâns că avem apartamentul mic, că nu putem face sex fără să ne audă el. Totuși poate că n-ar fi rău să facem sex, am spus – cam așa e tot sexul de care a avut parte în ultimele luni. (Interzicerea sexului fusese una dintre strategiile manipulative ale gagicii groaznice.) Mai știi că n-o să-i placă?

A doua zi de dimineață, când ne-am trezit să mergem la serviciu, prietenul nostru încă dormea și era pe jumătate descheiat la cămașă. Era înconjurat de cutii de bere strivite și era evident că băuse în continuare, singur, mult timp după ce noi ne duseserăm la culcare. Avea așa un aer jalnic cum zăcea acolo, încât ne-am simțit prost că am făcut glume atât de răutăcioase pe seama lui în noaptea dinainte. Am făcut mai multă cafea, i-am dat să mănânce și i-am spus că poate să stea cât vrea la noi, dar când am ajuns acasă, am fost totuși surprinși să-l găsim pe canapea.

L-am pus să se ridice și să se ducă la duș, apoi l-am scos la cină, unde am refuzat să-l lăsăm să vorbească despre despărțire. În schimb, am fost fermecători. Am râs la toate glumele lui, am mai cerut o sticlă de vin și i-am dat sfaturi despre viață. *Meriți pe cineva care să te facă fericit*, i-am spus. *O relație sănătoasă cu o persoană care te iubește*, am continuat noi, și ne-am privit apreciativ unul pe altul, înainte de a ne îndrepta toată atenția asupra lui. Era ca un cățel trist, dornic de prietenie și laudă, și ne-am

simțit bine când am văzut cum ne soarbe cuvintele; ne venea să-l mângâiem pe capul blănos, să-l scărpinăm după urechi și să-l privim cum dă din coadă.

După ce am plecat de la restaurant, ne simțeam așa de bine, că l-am invitat pe prietenul nostru la noi acasă. Când am ajuns, a întrebat dacă poate să doarmă la noi și în noaptea aia, iar când am insistat, a recunoscut că nu-i plăcea să stea singur în apartamentul lui acum, pentru că îi amintea de iubita aia groaznică. Am răspuns: *Sigur, poți să stai la noi cât vrei, avem canapea extensibilă, asta e rostul ei*. Dar, pe la spatele lui, ne-am aruncat o privire, pentru că, deși voiam să fim drăguți cu el, nu mai suportam încă o noapte fără sex – pe de o parte eram beți, pe de alta, cum fuseserăm așa de drăguți toată seara, eram ațâțați. Așa că ne-am dus în pat și poate chiar după felul în care i-am spus „noapte bună” a fost limpede că aveam să ne-o tragem. La început am încercat să nu facem mult zgomot, dar în curând am avut senzația că eforturile de a face liniște și apoi chicotele și șusuiturile probabil că atrăgeau mai mult atenția la ce făceam decât dacă am fi procedat ca de obicei, așa că am făcut ce voiam și a trebuit să recunoaștem că ne plăcea gândul că el ne asculta pe întuneric.

A doua zi ne-a fost un pic rușine, dar ne-am spus că poate de asta era nevoie ca să-l împingem afară din cuib și să-l trimitem acasă, poate chiar l-ar motiva să-și ia o iubită care să se culce cu el mai mult de o dată la două luni. Dar în după-amiaza aia, ne-a trimis un SMS și ne-a întrebat ce facem în seara respectivă,

iar în curând rămânea la noi în cele mai multe nopți din săptămână.

Îi dădeam de mâncare seara și apoi plecam toți trei undeva, noi în față, el mereu pe bancheta din spate. Glumeam că ar trebui să-i plătim alocație, să-i dăm treburi de făcut; glumeam că ar trebui să ne modificăm contractele de telefonie ca să-l includem în planul tarifar pentru familii, dat fiind că petreceam așa de mult timp împreună. În plus, spuneam noi, așa puteam să-l ținem mai bine sub observație și să-l împiedicăm să-i trimită mesaje fostei iubite groaznice, pentru că, deși rupseseră relația, încă țineau legătura și pierdea o grămadă de timp la telefon. Promitea să înceteze, jura că știe că nu-i face bine, dar îi trimitea din nou mesaje. Însă de cele mai multe ori ne plăcea să petrecem timpul cu el. Ne plăcea să-i acordăm atenție și să-i purtăm de grijă, să-l certăm când făcea prostii, de exemplu când îi trimitea SMS-uri fostei iubite groaznice sau când lipsea de la serviciu pentru că stătuse până târziu cu o noapte înainte.

Am continuat să facem sex, deși stătea în apartament cu noi. De fapt, au fost cele mai tari partide din viața noastră. A devenit sâmburele fanteziei pe care o împărtășeam, ni-l imaginam cu urechea lipită de perete, pătruns de gelozie, excitație și rușine. Nu știam dacă era adevărat – poate că își punea perna peste ureche și încerca să nu ne bage în seamă; poate aveam pereții mai bine izolați fonic decât credeam noi –, dar așa ne prefăceam și ne lansam provocarea de a ieși din dormitor cât încă eram îmbujorați

și cu respirația tăiată, să luăm apă de la frigider și să vedem dacă mai e treaz. Dacă era (și era mereu) schimbam câteva cuvinte întâmplătoare cu el, apoi ne duceam repede înapoi în pat să râdem pe tema asta și să ne-o mai tragem o dată, de acum cu și mai multă patimă.

Ne plăcea atât de tare jocul ăsta, încât am început să creștem miza, să ieșim pe jumătate goi sau înfășurați în prosop, să lăsăm ușa întredeschisă sau deschisă puțin mai mult. În dimineața de după o noapte deosebit de agitată, îl tachinam întrebându-l dacă a dormit bine sau ce a visat, iar el se uita în pământ și spunea: *Nu-mi aduc aminte*.

Ideea că voia să vină în pat cu noi era doar o fantezie, dar, ciudat, după un timp am început să ne enervăm un pic că prietenul nostru era așa de timid. Știam că, dacă era să se întâmple ceva, noi trebuia să facem primul pas. În primul rând că îl depășeam numeric, în al doilea rând, era apartamentul nostru, iar în al treilea rând, așa mergea treaba: noi făceam pe șefii, iar el se executa. Dar ne permiteam să fim cu capsă pusă, să-l luăm un pic la rost, să dăm vina pe el pentru dorințele noastre neîmplinite și să-l tachinăm cu și mai multă cruzime decât până atunci.

Când ai de gând să-ți iei o iubită nouă? I-am întrebat. *Doamne, a trecut atâta timp, încât probabil că te urci pe pereți. Nu faci laba pe canapeaua noastră, nu? Să nu te prindem că faci laba pe canapeaua noastră.* Înainte să ne ducem la culcare, stăteam cu mâinile încrucișate, ca și când am fi fost supărați pe el și spuneam: *Hai, să fii băiat cuminte, e frumoasă*

Respect pentru oameni și cărți

canapeaua, să nu găsim pete pe ea mâine-dimineată.

Ba chiar făceam aluzie la gluma asta, în trecut, și de față cu alte persoane, fete drăguțe. *Spune-i și ei, ziceam. Spune-i de canapea, cât de mult îți place, îți place, nu?* Iar el se agita, încuviința din cap și spunea: *Da, îmi place.*

Apoi, într-o noapte, ne-am îmbătat cu toții, ne-am făcut pulbere și am glumit pe tema asta și mai apăsător, insistând să recunoască: *Haide, faci mereu laba, este? Dai ca surdul în clopot, în timp ce ne ascuți, perversule, crezi că nu știm?* Apoi am înghețat o clipă, pentru că era prima oară când spuneam tare că știu că ne aude și nu prea am fi vrut să ne trădăm. Dar el n-a răspuns nimic, așa că am dat și mai tare: *Te auzim, am spus, în timp ce fluturam berile către el, te auzim răsuflând greu și canapeaua scârțâind, probabil că mare parte din timp stai lângă ușă, te uiți la noi, acum pe bune, nu ne deranjează, știm că ești disperat, dar Dumnezeu mare, măcar nu mai minți, te rugăm noi.* Apoi am râs prea tare și am mai băut un rând, am făcut altă glumă, gluma era că, din moment ce ne privea de zeci de ori, era corect să ne lase și el pe noi să-l privim. Ar trebui să ne arate, ar trebui să ne arate ce făcea pe canapea, pe canapeaua noastră, când nu eram noi prin preajmă. Ni se părea că-l batjocorim, îl împungem și-l tachinăm de câteva ore, el se îmbujora tot mai tare, dar n-a plecat, a stat neclintit pe locul lui de pe canapea, iar când a început în sfârșit să-și desfacă fermoarul la blugi, am simțit o emoție care nu se compara cu nimic. L-am privit cât am suportat, apoi am intrat

împleticindu-ne în camera noastră și am făcut sex cu ușa deschisă, dar nu l-am invitat să vină mai aproape, atunci, prima oară; voiam să ne privească de afară, de acolo să se uite înăuntru.

A doua zi de dimineată a fost complicat, dar ne-am descurcat spunând cât de beți fuseserăm, Doamne, pulbere. El a plecat după micul dejun și a dispărut trei zile, dar în a patra noapte i-am trimis un SMS și ne-am dus cu toții să vedem un film, iar în a cincea, a venit la noi. N-am pomenit despre glumă sau despre ce se întâmplase între noi, dar pur și simplu faptul că beam toți împreună, singuri, părea o înțelegere că o să se repete. Am băut vârtos, zdravăn și fiecare oră care trecea sporea tensiunea, dar și siguranța noastră că era dispus, până când, în cele din urmă, i-am spus: *Du-te în camera noastră și așteaptă-ne.* Când a făcut ce i-am spus, ne-am terminat paharele pe îndelete, le-am savurat, după care le-am lăsat și ne-am dus după el.

Am inventat reguli legate de ce avea și nu avea voie să facă, și ce putea și ce nu putea să atingă. În linii mari, nu avea voie să facă nimic; în general se uita, iar uneori, nici asta. Eram niște tirani; în mare parte, plăcerea noastră venea din faptul că inventam regulile, le schimbam și vedeam cum reacționează. La început, în nopțile astea s-a întâmplat un lucru ciudat și nerostit, o bulă care se agăța precar de marginea vieții reale, dar apoi, la vreo săptămână după ce a început, i-am creat reguli pe care trebuia să le urmeze în timpul zilei și dintr-odată ni s-a deschis înaintea o întreagă lume, plină de posibilități.

La început, îi spuneam lucruri pe care i le spusese-
serăm de la bun început: să se trezească, să facă duș,
să se bărbiezească, să nu-i mai trimită SMS-uri iubitei
ăleia groaznice. Dar acum fiecare instrucțiune era
însoțită de un pocnet electric, de o scânteie în aer.
Am plusat: să se ducă la cumpărături și să-și ia haine
mai frumoase, pe care i le alegeam noi. Să se tundă.
Să ne pregătească micul dejun. Să facă curățenie în
jurul canapelei pe care dormea. I-am făcut program,
care devenea din ce în ce mai strict, până când a
ajuns să doarmă, să mănânce, să urineze numai când
îi spuneam noi. Pare o cruzime când prezinți așa, și
poate că era, dar el a acceptat fără să crâcnească, iar
un timp a înflorit sub aripa noastră.

Ne plăcea la nebunie râvna lui de a ne face pe
plac, iar apoi, treptat, a început să ne obsedeze.
Sexual, pornirea lui neclintită spre supunere era
frustrantă; odată ce ne-am obișnuit cu noul tipar,
duse au fost fricțiunile sau nesiguranța din prima
noapte de confuzie. În curând, a revenit tachinarea:
gluma că parcă eram părinții lui, cât de infantil era,
ce avea și nu avea voie să facă pe canapeaua noastră.
Am început să introducem reguli imposibil de res-
pectat și să impunem mici pedepse când le încălca.
Băiat rău ce ești! îl tachinam. *Uite ce-ai făcut!* Asta
ne-a dat de lucru un timp. Dovedeam o creativitate
drăcească în privința pedepselor, apoi au început și
astea să scape de sub control.

L-am prins că-i trimite mesaje iubitei ăleia groaz-
nice, iar când i-am confiscat telefonul, am descoperit
că vorbise cu ea tot timpul, după ce promisese –
jurase! – că terminase cu ea. Atunci ne-am înfuriat

teribil, ne-am simțit înșelați. L-am așezat la masă,
în fața noastră. *Uite ce e*, am spus, *nu trebuie să stai
cu noi, nu te ținem cu forța, du-te înapoi acasă dacă
vrei, serios, ne doare fix în pix.*

Iertați-mă, a spus, *știi că nu e bine pentru mine,
nu vreau.* Plângea. *Iertați-mă*, a mai spus o dată, *vă
rog, nu mă dați afară.*

Bine, am spus, dar ce i-am făcut în noaptea aia
era prea mult chiar și pentru noi, iar a doua zi de
dimineată ne era silă de noi și, când l-am văzut,
ne-a fost un pic scârbă. I-am spus să plece acasă și
că îl anunțăm noi când mai vrem să vorbim cu el.

Dar imediat ce a plecat, ne-am plictisit așa de
tare, încât suportam cu greu. Am rezistat două zile,
dar nefiind pe lângă noi să ne privească, ne simțeam
așa de plictisitori și inutili, încât aproape ai fi zis că
nu existăm. În mare parte din timp vorbeam despre
el, speculam ce se întâmplă cu el, despre tot ce era
stricat la el, apoi ne-am promis că dacă facem treaba
asta, o să dovedim respect, în cursul întâlnirilor la
domiciliu, cu cuvinte neriscante și întruniri polia-
moroase. Iar în a treia zi i-am spus să vină înapoi.
Aveam numai intenții bune, dar eram de o politete
așa de hidoasă și așa de stânjeniti unii în prezența
celorlalți, încât până la urmă singurul mod de a ne
elibera de tensiune a fost să mergem în dormitor și
să facem iar toate lucrurile care ne dezgustaseră cu
trei zile înainte.

După aceea situația s-a înrăutățit. Era ca un
obiect alunecos pe care îl prinseserăm în mână și,
cu cât apăsam mai tare, cu atât ne ieșea mai abtirit